

и здравия разумъ, вѣрныйтъ и вѣрный другарь, буйныйтъ и буйный огнь, горныйтъ и горный край, третійтъ и третій сынъ. (§. 43.).

74. — Собственныхъ имена на личныѣ предметъ, съдружены съ прилагателны, опазили сж наедно старобългарскыѣ окончанія и въ петъѣ падежа на е. ч., напр. И. светый Иванъ, Р. на светого Ивана, Д. светому Ивану, В. светого Ивана, З. светый Иване!

75. — Отъ числителныѣ количественны два и двама, трима, четьрма и пр. земаѣ членъ та: двата вола, тримата и четьрмата сынове; а двѣ, три, четьри, петъ и сичкыѣ другы земаѣ членъ тѣ (*), каквото видѣхмы горѣ въ примѣрыѣ. Само единый — нѣ въ двѣѣ си окончанія зема членъ тѣ, който са измѣня и на то, като речемъ: единый и едного, тѣй и редного числително другый което са употреблява нѣкога вмѣсто вторый, но то бѣва сѣмо въ пѣлно окончаніе за м. р., каквото и сичкыѣ редны числителны.

76. — Неопредѣлительныѣ количественны: нѣколица, малцина, мнозина (за лица) употребляѣ са при сжщественныѣ имена въ мн. ч. като: нѣколица овчари, малцина търговцы, мнозина орачы.

ПРИМѢРЪ ЗА РАЗБОРЪ

на прилагателны съдружены съ сжщественны.

една	числит. количествен.	р. ж.,	ч. е.,	п. н.
голъма	прилагат. качествен.	р. ж.,	ч. е.,	п. н.
градина,	сжщ. нарицателно,	р. ж.,	ч. е.,	п. н.

(*) Туй тѣ, споредъ удареніеѣ което пада на него, въ произношеніеѣ са чува тѣтъ.